

răpește ceea ce fusese semănat în inima lui. Acesta este cel ce a primit sămânța lângă drum. Iar cel ce a primit sămânța în locuri pietroase este acela care aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie; totuși, nu are rădăcină în sine, ci dănuiește numai o vreme; căci, atunci când se ridică necazul sau prigonirea din pricina cuvântului, îndată se poticnește. Cel ce a primit sămânța între spini este acela care aude cuvântul; dar îngrijorarea veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înăbușă cuvântul, și el ajunge neroditor. Dar cel ce a primit sămânța în pământ bun este acela care aude cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă și rodește: unul o sută, altul șaiszeci, altul treizeci. O altă pildă le-a pus înainte, zicând: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în țarina sa. Dar, pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină în mijlocul grâului și a plecat. Iar când firul a încolțit și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. Și robii stăpânului casei au venit și i-au zis: Doamne, n-ai semănat tu sămânță bună în țarina ta? De unde are, dar, neghină? El le-a răspuns: Un vrăjmaș a făcut aceasta. Robii i-au zis: Vrei, deci, să mergem și s-o smulgem? Dar el a zis: Nu, ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți împreună cu ea și grâul. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; iar la vremea secerișului voi spune secerătorilor: Smulgeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardeți, iar grâul adunați-l în grânarul meu. Matei 13:16–30.

Cei neînțelepți sunt neghina, iar cei înțelepți sunt grâul. În parabola celor zece fecioare, deosebirea dintre cele două categorii se vede prin faptul că au untelemn, iar în cazul grâului și al neghinei, ea se întemeiază pe dacă sămânța, care este cuvântul, este înțeleasă. Prima mențiune făcută de Moise despre o categorie care nu va vedea și, prin urmare, nu va înțelege, așază ca mesajul ce trebuie înțeles să fie semnele și minunile istoriei de temelie. Ultima referință profetică la elementele orbirii casei răzvrătite, făcută de Ellen White, arată că ochii care au fost binecuvântați să vadă ceea ce toți oamenii neprihăniți au dorit să vadă au fost istoria mișcării millerite.

„Toate soliile date între anii 1840–1844 trebuie făcute pline de putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să ajungă la toate bisericile.“

«Христос је рекао: „Благо вашим очима, јер виде; и вашим ушима, јер чују. Јер вам заиста кажем да су многи пророци и праведници желели да виде оно што ви видите, и нису видели; и да чују оно што ви чујете, и нису чули“ [Matthew 13:16, 17]. Блажене су очи које су виделе оно што је било виђено 1843. и 1844. године.» Manuscript Releases, volume 21, 436, 437.

Јешуа секогаш го прикажува крајот преку почетокот, а првото спомнување на оние што имаат очи, но не гледаат ниту разбираат, и последното спомнување, укажуваат дека темелната историја на бунтовниот дом е она што не се гледа, и затоа се отфрла, и така ги спречува неразумните да го препознаат доцниот дожд. Историјата од 1840–1844 година беше претсликана со избавувањето на древниот Израел од египетското ропство. Неуспехот на древниот Израел да го помине почетниот процес на испитување ги доведе до Кадис, каде што го прифатија лажниот извештај на десеттемина извидници и избраа нов водач за да ги поведе назад во Египет. Четириесет години подоцна повторно беа доведени во Кадис, а Мојсеј падна во неуспех, удирајќи по вторпат во Карпата.

Deși Moise a eșuat, Iosua a mers totuși înainte ca să-i conducă în Țara Făgăduită. Ultima încercare de la Cades a avut asociată cu ea o răzvrătire serioasă, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar răzvrătirea celor zece iscoade la Cades, la începutul celor patruzeci de ani, și, de asemenea, la încheierea celor patruzeci de ani, ilustrează o mare răzvrătire la Cades. Totuși, în pofida răzvrătirii lui Moise la Cades, vedenia intrării în Țara Făgăduită nu a mai fost amânată.

În răzvrătirea din 1863, care a dus la răzvrătirea sporită din 1888, care a dus la răzvrătirea sporită din 1919, culminând cu răzvrătirea din 1957, Isus a adus adventismul laodicean înapoi la Cades. El i-a adus înapoi la istoria în care a sosit al treilea înger și a început un proces de punere la probă care, în cele din urmă, a manifestat răzvrătirea din 1863 și izgonirea în pribegia pustiei Laodiceei. Al treilea înger a intrat în istoria finală a adventismului laodicean la 11 septembrie 2001, când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece, care este al treilea înger, s-a coborât. Atunci el a vestit că Babilonul a căzut, așa cum a fost prefigurată prin dărâmarea turnului lui Nimrod, când turnurile orașului New York au fost doborâte.

„Solia celui de-al treilea înger nu va fi înțeleasă, iar lumina care va lumina pământul cu slava ei va fi numită o lumină falsă de către aceia care refuză să umble în slava ei crescândă.” Review and Herald, 27 mai 1890.

Așa cum a fost cu Israelul antic, tot astfel este și cu Israelul modern. Generația care este martoră la 11 septembrie 2001 este ultima generație. Isus a spus în capitolul douăzeci și unu din Luca că „generația aceasta” — iar El a identificat această generație ca fiind cei care trăiesc atunci când cerul și pământul vor trece, lucru care are loc la a Doua Venire. Acea generație care va trăi ca să fie martoră la întoarcerea lui Hristos va fi recunoscut un semn care le dovedește că ei sunt generația finală. Ei vor ști și vor înțelege că sunt aceia care trăiesc atunci când „împlinirea fiecărei vedenii” nu mai este „amânată”.

Când Isus ieșea din templu împreună cu ucenicii, ei l-au cerut să le explice ce voise să spună prin descrierea distrugerii templului. Acea convorbire reprezenta convorbirea pe care ucenicii Săi o au în timpul generației finale. Ucenicii doreau să înțeleagă ce voia să spună atunci când a învățat în repetate rânduri că biserica adventistă laodiceană urmează să fie măturată la apropiata lege duminicală, întrucât închinătorii din ea sunt vărsați din gura Lui și nu mai sunt aceia care vorbesc pentru El.

Răspunzându-le ucenicilor, Isus a descris nimicirea Ierusalimului și istoria care a urmat, până la sfârșitul lumii. După ce a prezentat tabloul istoric până la versetul nouăsprezece, El se referă apoi la nimicirea Ierusalimului, o nimicire care ar fi putut avea loc la cruce, dar care, în mila și îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu, a fost amânată pentru aproximativ patruzeci de ani. La sfârșitul celor patruzeci de ani avea să existe o rămășiță care urma să scape de nimicire, dar numai dacă recunoștea semnul pe care El l-a dat atunci.

La începutul Israelului antic a existat o perioadă de patruzeci de ani, care a început cu o judecată asupra răzvrătirii celor zece iscoade, judecată amânată timp de patruzeci de ani, datorită mijlocirii lui Moise. La sfârșitul Israelului antic a existat o judecată asupra răzvrătirii crucii, care a fost amânată timp de patruzeci de ani, datorită îndelungii răbdări și milei lui Hristos. În ambele istorii a

existat o rămășiță care a scăpat. Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul acelui lucru.

Isus a abordat semnul asociat cu distrugerea Ierusalimului și l-a identificat drept „zilele răzbunării”.

Pe când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cei ce vor fi în mijlocul lui să iasă afară; și cei ce vor fi prin ținuturi să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinească toate lucrurile care au fost scrise. Luca 21:20–22.

„Ziua răzbunării” sunt cele șapte plăgi de pe urmă, iar din acest motiv sora White pune în paralel distrugerea Ierusalimului cu judecata executorie a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Apropiați-vă, neamuri, ca să auziți; și luați aminte, popoare: să audă pământul și tot ce este în el; lumea și toate cele ce ies din ea. Căci mânia Domnului este peste toate neamurile și furia Lui peste toate oștirile lor: le-a nimicit cu desăvârșire, le-a dat spre măcel. Și cei uciși ai lor vor fi aruncați afară, și duhoarea lor se va ridica din trupurile lor moarte, și munții se vor topi de sângele lor. Și toată oștirea cerurilor se va dizolva, și cerurile se vor strânge ca un sul; și toată oștirea lor va cădea, cum cade frunza de pe viță și ca smochina căzătoare din smochin. Căci sabia Mea s-a adăpat în ceruri: iată, se va coborî asupra Idumeei și asupra poporului blestemului Meu, la judecată. Sabia Domnului este plină de sânge, s-a îngrășat de grăsime și de sângele mieilor și al țapilor, de grăsimea răunchilor berbecilor; căci Domnul are o jertfă în Boțra și un mare măcel în țara Idumeei. Și inorogii vor coborî cu ei, și vițeeii cu taurii; și țara lor se va îmbiba de sânge, și țărâna lor se va îngrășa de grăsime. Căci este ziua răzbunării Domnului și anul răsplătirilor pentru pricina Sionului. Isaia 34:1–8.

Jezus je svoje prvo javno predstavljanje održao u Nazaretu, objavljujući Sebe kao Mesiju. Tim predstavljanjem proročki je upravljalo načelo prvog spominjanja. Čitanje koje je odabrao pokazalo je da Njegovo djelo uključuje naviještanje „dana osvete Gospodnje“, što je, prema Izaiji, također „godina naknada zbog parbe Siona“.

I Nazareth begann Christus seinen öffentlichen Dienst und offenbarte sich selbst als der Messias. Damals versuchten diejenigen, die seine Worte hörten, aber nicht wahrnahmen, ihn zu töten, indem sie ihn von einem Berg hinabstürzen wollten. Der Beginn seines Dienstes war dadurch gekennzeichnet, dass die Menschen seiner Heimatstadt versuchten, ihn zu töten, und am Ende seines Dienstes tötete ihn sein Volk tatsächlich. Sein Dienst bestand darin, sich selbst als den Messias auszuweisen, was er wurde, als er bei seiner Taufe gesalbt wurde. Bei seiner Taufe kam ein göttliches Symbol herab, um die Erfüllung der Vorhersage vom Kommen des Messias zu bestätigen. Am 11. August 1840 kam ein göttliches Symbol herab, um die Vorhersage der Prüfungsbotschaft jener Geschichte zu bestätigen. Und am 11. September 2001 kam ein göttliches Symbol herab, um die vorhergesagte Botschaft jener Geschichte zu bestätigen, welche die Botschaft des Spätregens ist.

„După ce a lucrat două zile printre samariteni, Isus i-a părăsit pentru a-și continua călătoria spre Galileea. Nu a zăbovit deloc la Nazaret, unde Își petrecuse tinerețea și primii ani ai

bărbăției. Primirea care I s-a făcut acolo, în sinagogă, atunci când S-a făcut cunoscut ca Cel Uns, a fost atât de nefavorabilă, încât a hotărât să caute câmpuri mai roditoare, să predice unor urechi care aveau să asculte și unor inimi care aveau să primească solia Sa. El le-a declarat ucenicilor Săi că un proroc nu are cinste în țara lui. Această afirmație exprimă acea rețineră firească pe care mulți oameni o au de a recunoaște vreo dezvoltare minunată de remarcabilă în cineva care a trăit fără ostentație în mijlocul lor și pe care l-au cunoscut îndeaproape din copilărie. În același timp, aceleași persoane ar putea deveni nespuse de entuziasmate de pretențiile unui străin și ale unui aventurier.” The Spirit of Prophecy, volumul 2, 151.

În capitolul douăzeci și unu din Luca, Hristos îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii, generația finală care nu moare. El face aceasta prezentând istoria care a început cu ultima Sa vizită la ceea ce fusese mai înainte casa Tatălui Său, dar care apoi devenise casa iudeilor. În relatarea istoriei pe care Isus a început să o prezinte, El a ajuns la punctul în care Ierusalimul, și templul despre care ucenicii voiau să afle, urma să fie distrus (70 d.Hr.). El a identificat distrugerea ca fiind zilele răzbunării, care făceau parte din anunțul Său de deschidere al lucrării Sale. „Zilele răzbunării” reprezentau nu numai distrugerea Ierusalimului în anul 70, ci și timpul mâniei lui Dumnezeu, așa cum este reprezentat în cele șapte plăgi de pe urmă.

Căci aceasta este ziua Domnului Dumnezeu al oștirilor, o zi a răzbunării, ca să Se răzbune pe potrivnicii Săi; și sabia va mistui, se va sătura și se va îmbăta de sângele lor; căci Domnul Dumnezeu al oștirilor are o jertfă în țara de la miazănoapte, lângă râul Eufrat. Ieremia 46:10.

„Ziua răzbunării” asupra Babilonului, reprezentată prin „jertfa din țara de la miazănoapte, lângă râul Eufrat”, începe odată cu legea duminicală care urmează să vină în curând.

Din pricina mâniei Domnului, ea nu va mai fi locuită, ci va fi cu totul pustie; oricine va trece pe lângă Babilon va rămâne uimit și va fluiera la vederea tuturor plăgilor lui. Așezați-vă în șir de bătaie împotriva Babilonului de jur împrejur; voi toți care încordați arcul, trageți asupra lui, nu cruțați nicio săgeată, căci a păcătuit împotriva Domnului. Strigați de război împotriva lui de jur împrejur; și-a dat mâna; temeliile lui au căzut, zidurile lui au fost dărâmate; căci aceasta este răzbunarea Domnului. Răzbuнаți-vă pe el; cum a făcut, așa să i se facă. Nimiciți din Babilon pe semănător și pe cel ce mânuiește secera la vremea secerișului; de frica sabiei asupritoare, fiecare se va întoarce la poporul său și fiecare va fugi în țara lui. Israel este o oaie risipită; leii l-au izgonit: mai întâi l-a devorat împăratul Asiriei, iar la urmă acest Nebucadnezar, împăratul Babilonului, i-a zdrobit oasele. De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, îl voi pedepsi pe împăratul Babilonului și țara lui, cum l-am pedepsit pe împăratul Asiriei. Și-l voi aduce înapoi pe Israel la pășunea lui, și va paște pe Carmel și în Basan, și sufletul lui se va sătura pe muntele lui Efraim și în Galaad. În zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, nelegiuirea lui Israel va fi căutată și nu va mai fi, iar păcatele lui Iuda nu vor fi găsite; căci îi voi ierta pe aceia pe care îi voi lăsa în viață. Suie-te împotriva țării Merataim, împotriva ei și împotriva locuitorilor din Pecod; pustiește și nimicește-i cu desăvârșire după ei, zice Domnul, și fă potrivit cu tot ce ți-am poruncit. Un vuiet de război este în țară și o mare prăpădenie. Cum a fost sfârâmat și frânt ciocanul întregului pământ! Cum a ajuns Babilonul o pustietate printre neamuri! Ți-am întins o cursă, și ai fost prins și tu, Babilonule, fără să știi; ai fost găsit și de asemenea apucat, pentru că te-ai luptat

împotriva Domnului. Domnul Și-a deschis arsenalul și a scos armele indignării Sale, căci aceasta este lucrarea Domnului Dumnezeuului oștirilor în țara caldeenilor. Veniți împotriva ei de la hotarul cel mai îndepărtat, deschideți-i hambarele; grămădiți-o în mormane și nimiciti-o cu desăvârșire; să nu rămână nimic din ea. Ucideți-i toți taurii; să coboare la înjunghiere; vai de ei! căci le-a venit ziua, vremea cercetării lor. Glasul celor ce fug și scapă din țara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeuului nostru, răzbunarea pentru Templul Său. Chemați împotriva Babilonului pe arcași, pe toți cei ce încordează arcul; tăbărâți împotriva lui de jur împrejur; să nu scape niciunul dintre ai lui; răsplățiți-i după fapta lui; după tot ce a făcut, așa să i se facă; căci s-a semețit împotriva Domnului, împotriva Sfântului lui Israel. Ieremia 50:13–29.

Distrușgerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. reprezintă judecata executivă a curvei Babilonului, care începe la legea duminicală ce va veni în curând în Statele Unite. Isus știa că identifica anul 70 d.Hr. drept legea duminicală ce va veni în curând, căci El este Autorul Cuvântului Său și El este Cuvântul. Este important să recunoaștem cadrul profeției pe care Isus o prezintă în capitoul douăzeci și unu din Luca, pentru a înțelege care este semnul ce identifică faptul că ultima generație a sosit.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Venirea lui Hristos va avea loc în cea mai întunecată perioadă din istoria acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot înfățișează starea lumii chiar înainte de venirea Fiului omului. Scripturile, arătând înainte spre acest timp, declară că Satana va lucra cu toată puterea și „cu toate amăgirile nelegiurii”. 2 Tesaloniceni 2:9, 10. Lucrarea lui este descoperită limpede prin întunericul care se adâncește cu repeziciune, prin nenumăratele rătăcirii, erezii și amăgiri ale acestor zile de pe urmă. Nu numai că Satana ține lumea în robie, dar înșelăciunile lui dospesc bisericile care mărturisesc Numele Domnului nostru Isus Hristos. Marea apostazie se va dezvolta într-un întuneric adânc ca miezul nopții. Pentru poporul lui Dumnezeu, va fi o noapte de încercare, o noapte de plâns, o noapte de persecuție din pricina adevărului. Dar din acea noapte de întuneric, lumina lui Dumnezeu va străluci.”

“El face ca ‘lumina să strălucească din întuneric’. 2 Corinteni 4:6. Când ‘pământul era pustiu și gol; și întunericul era deasupra adâncului’, ‘Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Și a fost lumină.’ Geneza 1:2, 3. Tot astfel, în noaptea întunericului spiritual, cuvântul lui Dumnezeu răsună: ‘Să fie lumină.’ Poporului Său El îi spune: ‘Scoală-te, luminează-te; căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.’ Isaia 60:1.

„Iată”, zice Scriptura, „întunericul va acoperi pământul și negură deasă popoarele; dar Domnul Se va ridica peste tine și slava Lui se va arăta peste tine.” Versetul 2. Hristos, strălucirea slavei Tatălui, a venit în lume ca lumina ei. El a venit să-L reprezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor, iar despre El este scris că a fost uns „cu Duhul Sfânt și cu putere” și că „umbra din loc în loc, făcând bine”. Faptele Apostolilor 10:38. În sinagoga din Nazaret, El a spus: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc Evanghelia săracilor; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, să vestesc anul plăcut al Domnului.” Luca 4:18, 19. Aceasta a fost

lucrarea pe care El i-a însărcinat pe ucenicii Săi să o facă. „Voi sunteți lumina lumii”, a spus El. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Matei 5:14, 16.” Profeteți și regi, 217, 218.